VICTORIE MARE: ROMÂNIA — ITALIA 1-0

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE UNIȚI-VĂ !

Sportul

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

ANUL XXXIX — Nr. 10 374 | 4 PAGINI — 50 BANI | Luni 18 aprilie 1983

AU ÎNVINS... DACII !

Extraordinar sentiment național poate să-ți deștepte și o mare luptă sportivă !

Nu vrem să spunem vorbe mari și nu vrem să apelăm nici la adjective strălucitoare, pentru că **trăirea noastră** de sîmbătă 16 aprilie a fost deasupra vorbelor și peste toate adjectivele !

...In încleștarea aceea teribilă pe care o priveam cu sufletul la gură, am avut nu o dată un acut sentiment al istoriei neamului : parcă jos, **pe cîmpul de bătălie,** se înfruntau **dacii noștri** (adică... NOI, cu toată ființa noastră, strînsă în pieptul fiecăruia, unde am adunat — de copii — sfințenia acestui neam, curajul de la strămoși, neaplecarea în fața nimănui, cinstea pînă la moarte, apărarea pînă la jertfa supremă a gliei noastre) cu **invincibilii romani.**

Ca o teribilă oaste romană arătau, într-adevăr, „azzurrii" sîmbătă seara : puternici, semeți, atît de siguri de ei.

Și a venit bătălia.

Marea bătălie !

Cum am învățat noi, de tineri, din cărțile adevărate de istorie a neamului, scrise de mari români, ca Nicolae Iorga și Mihai Eminescu, **așa s-au bătut dacii noștri** sîmbătă. Balaci, ce imagine-simbol (!), era peste tot, trecea prin toate obstacolele, parcă sărea din stîncă în stîncă, cu ciuful său blond fluturînd în aer, aducînd o torță vie pe care o urmăream înfrigurați, cu teama și speranța încolțite în suflet ; **Balaci** era de neoprit, era irezistibil, iar Gentile îl păzea ca un gardian chiar și după ce îl trîntea la pămînt ! **Bölöni** (autorul golului din schema pe care **Lucescu** o visează cu glas tare de luni de zile și a pregătit-o de sute de ori), acest extraordinar băiat de pe Mureș, un recunoscut tip cerebral de felul lui — și în viața de toate zilele și în fotbal — nu s-a sfiit să comită nebunia de a pune și capul în fața bocancului advers, uitînd de sine, pentru noi, pentru a apăra cu orice risc o victorie **nemaipomenită** (aceasta este termenul întru totul exact: nu am mai pomenit nicicînd o victorie în fața celebrilor peninsulari) în viața fotbalului românesc de la începuturi pînă acum. Dar **Ungureanu** — ce să mai zici de Ungureanu ? — aveam impresia că se rupe în două, că se sfarmă pur și simplu, dar el rezista în toate șocurile și-și purta mereu coechipierii pe coama valurilor luptei. Dar Cămătaru, și Ștefănescu și Rednic, și toți ceilalți, care au luptat pînă la ultima picătură de energie, cu înalt patriotism, ce minunată calitate umană au acești băieți !

Niciodată, parcă, nu am avut pe un stadion sentimentul copleșitor pe care l-am încercat sîmbătă, sentimentul că luptăm cu toții — jucători, spectatori, nenumărate inimi vibrînd în fața televizoarelor și lîngă aparatele de radio — pentru atît de mult dorita, pentru atît de aprig dorita **victorie românească.**

Iar în ultimele minute, cînd în tribune s-au aprins ziarele care păreau adevărate torțe pe dealurile strămoșilor sărbătorind superba victorie din vale a „ostașilor" noștri, ne-a gîtuit de-a dreptul gheara emoției pentru că am simțit profund că urmașii dacilor și-au împlinit sîmbătă seara pînă la capăt o **mare datorie !**

Impresionat și el, un coleg francez de la masa presei mi-a spus în acele clipe:

„C'est ça la vraie Roumanie !" „Aceasta este adevărata Românie !"

A înțeles bine francezul: întreg stadionul, cu tribunele sale vii și aprinse, dădea o imagine reală a oamenilor noștri și a patriei noastre !

Marius POPESCU

Campionii mondiali înfrînți la București !

UN SUCCES DE PROPORȚII CU ECOU ÎN TOATĂ LUMEA

O mare victorie! Poate cea mai mare a fotbalului nostru... Una care urcă peste cota succesului asupra Angliei și chiar peste acela repurtat asupra Cehoslovaciei, la Guadalajara.

În acest infern al Marii competiții, cînd totul depinde, mai mult ca oricînd, de o bară, de un luft sau de o pasă trimisă cu o fracțiune de secundă întîrziere, „tricolorii" au luptat la temperatura rugby-ului, cenzurîndu-și la tot pasul acțiunile, cu o rigoare pe care numai nenumăratele repetiții ți-o pot da.

Sîmbătă seara, Italia a venit să joace, de fapt, primul său MECI TOTAL **în ediția actuală a campionatului european.** Dacă jocul cu Cehoslovacia a avut loc într-o perioadă în care **azzurrii** nu consumaseră bucuria victoriei în **El Mundial,** dacă cel de la Florența poate fi bănuit de subestimarea firească a adversarului, dacă în sfîrșit, cel cu Cipru a fost tratat ca o bagatelă, dovadă și declarația lui Bearzot înainte de meci, derby-ul al cincilea, cu România, însemna — a și spus-o don Enzo — „ultimul tren pentru Paris".

CLASAMENTUL GRUPEI A V-A

1. **ROMÂNIA**	4	3	1	0	6— 1	7
2. Cehoslovacia	4	1	3	0	11— 5	5
3. Suedia	3	1	1	1	3— 4	3
4. Italia	4	0	3	1	5— 4	3
5. Cipru	5	0	2	3	3—12	2

Meciurile următoare: România — Cehoslovacia (15 mai), Suedia — Cipru (15 mai), Suedia — Italia (26 mai), Suedia — România (9 iunie), Suedia — Cehoslovacia (21 septembrie), Italia — Suedia (15 octombrie), Cipru — România (12 noiembrie), Cehoslovacia — Italia (16 noiembrie), Cehoslovacia — România (30 noiembrie) și Italia — Cipru (22 decembrie).

Jocul a început aspru, cu contre, cu marcajul strict al squadrei, cu Gentile etc., dar în prim-plan a apărut forța ofensivă bine controlată a „tricolorilor", în care linia de mijloc a „scos" majoritatea baloanelor din duelul cu cvartetul celebru Marini — Antognoni — Conti — Tardelli, a făcut ca **squadra** să se mențină în jumătatea sa de teren, revenind, prin forța împrejurărilor, la faimosul ei **cattenaccio** de acum douăzeci de ani.

În prima jumătate de oră, „tricolorii" au etalat mijloace tactice ofensive net superioare celor ale italienilor în aceeași perioadă, la Florența. Și astfel a venit **golul victoriei, un gol complex, pe un traseu de limpezime rugbystică (comparația este inevitabilă), cînd mingea pasată de Ungureanu lui Balaci, în treimea proprie a fost „răsucită" de nr. 11** (cifra UNDICI a **fost mereu rostită la masa presei), a urmat diagonala treisferturilor, cu intercalarea lui Augustin și Rednic. Lansarea lui Cămătaru, pe partea „închisă", faultul, pasa scurtă, „la mînă" (am spune) dată de Balaci lui Bölöni și șutul necruțător al acestuia.** Un gol construit în sute repetări de antrenament și joc, un gol care a avut un prototip de lucru la Brașov, cu șase zile în urmă, un gol **prevazut,** dacă putem spune așa, cu mișcare simplă, în perspectiva unui meci în care **squadra** venise, de fapt, pentru vestitul ei 0—0, în pofida declarațiilor avintate care optau pentru „**aut Caesar, aut nihil**".

După pauză, jocul s-a reprofilat. Cine poate scăpa de tentația de a păstra avantajul unui gol în compania campionilor mondiali ? Italienii au început „să vină", dar culoarele erau închise. Atît de bine închise de aceeași bravă linie de mijloc, condusă de „signor Finta" (Balaci) și de invincibilul Bölöni, care a îmbrăcat al 60-lea tricou pentru a face cea mai bună partidă a carierei sale, încît squadra a fost nevoită de lobeze minge după minge, în stil englezesc, fără mari perspective. Așa avea să se încheie o partidă

Ioan CHIRILĂ

(Continuare în pag. 2-3)

Un gol istoric: șutul necruțător al lui BÖLÖNI *va face inutilă intervenția disperată a lui* ZOFF. *România—Italia, campioana lumii, 1—0 !* Fotografii de Dragoș NEAGU

Jucătorii noștri se îmbrățișează după înscrierea golului de către BÖLÖNI

Un mare jucător (GENTILE) *felicită alt mare jucător* (BALACI)